
BERAAT
Direnç, Hayal ve İnancın Kaldıracıdır
ALİ ÖZTÜRK
tilki kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Beraat

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Esra Nur Yıldırım
Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım
Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1.Basım, İstanbul, Ekim 2025
ISBN: 978-625-5779-01-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BERAAT

Ali Öztürk

Şu hayatta;

Ürettiğimiz kadar genç, umutlu, heyecanlı; tükettiğimiz kadar mutsuz; alışkanlıklarımız oranında yaşlı; paylaştıklarımızla dost; bencilliklerimiz ile yalnız; acizliklerimizle korkak; duygularımızca sevgi sahibiyiz.

YAZARIN ÖNCEKİ ÇALIŞMALARI

Doğmak ve ölmek hayatın değişmezidir.

Kısa ömrümüze neler kattığımız, nelerde eksik/güdük, özverili ya da bencil kaldığımız zaman kütüğümüzdür.

Yazmaya küçük yaşta başladım.

İlk kitabım "Fakirin Sesi"dir. "Kabuk Tutmayan Yaralar" gözlerimi dünyaya açtığım toprakların bir acısıdır.

Özlemin cemresi ve olanaksızlıklar çilesi daha çocukluk günlerinde düşmüştü yüreğime.

"Bekle Diyarbakır" zor şartlarda Aydın Nazilli'de yazıldı.

O günlerde kahır gözyaşı ile yıkanıyor, sabırlar zirvede sınanıyor, beklentiler hüzün içinde bir sonraya öteleniyordu.

"Düt Memo", "Üç Dal Şiir Bir Demet Sevda", "Yorumsuz" Bursa'da sahnelenen senaryo metinleridir.

Senaryo çalışmalarımda lirizmi felsefe ile buluşturmak, imgesellikle betimlemeyi bir araya toplamak, komedide düşünüp trajedide olup biteni canlandırmak istedim.

"Özlemin Kimden Hatıra" Adana'dan Niğde'ye, Eskişehir'den Bartın ve Buca'ya uzanan bıçaksırtı yolculuklardır.

Hiçbir şey emeksiz ve bedelsiz olmadı.

Hayata yaşadığım kadarıyla tanığım.

"Aşkın Ölümü Çetin Olur" eserimde duygusal bağımlılık ve aşk günahkârlığı rezaletini işledim.

Hüzünlü ve çatışmalı yaşanmışlıkların imgelerle betimlemesi hoşuma gidiyor.

Kalp gözüne "kem" bakanları, arsızlığı ve hırsızlığı maharet sayanları gördüm.

Üzüldüm, kırıldım, öfkelendim, bu kadar da olmaz dediklerim oldu.

Haramın ve günahın bağışıklığı kişilikleri yok ediyor.

"Boşluktaki Çığlıklar" yaşamla ölüm arasındaki derin bir uçurum trajedisidir.

Bağımlık illetinin hasarı büyük, etkisi ürkütücü, sonuçları kahredicidir.

Yüzlerce kullanıcı, aile ve yakınları ile görüştüm. Dertler dinledim, feryatlar duydum, acı ve çaresizce çırpınışlara mutsuzca tanık oldum.

"Ben çokça öldüm", "Yok mu bir el uzatan, dur diyen?", "Neredeyim, merhem kimde, burası neden karanlık." sesleri kulaklarımdan hiç silinmedi.

Hayatta çokça ayıp, heba ve kayıp olduğuna inanıyor, yaşamı çok oyunculu ve çok sahneli bir tiyatroya benzetiyorum.

"BERAAT"; yaşamdan küçük bir kesitin imgesi, reva sayılanın toplumsal vicdan yarası, baskı ve eziyetin ahlak çürümesidir.

Kayıplar, ayıplar ve bedellerde el sıkışma, helalleşme olmazsa "mahşer" sınavı zorlaşır.

İlahi adaletin affı, toleransı yok.

Hapishaneden içeri adımımı attığımda sıkı bir aramadan geçirdiler. "Sakıncalı" görülen kemer, fular, çanta, şemsiye, saat, küpe, ayakkabı bağcığı, bilezik gibi eşyalarımı bir kutuya koyup, üzerine tahta kalemi ile ismim yazıp kenara ayırdılar.

"Soyun… Üzerinde giysiye dair bir şey kalmasın. Onlarla artık işin bitti. Bundan böyle tek tip elbise giyeceksin. Sivil kıyafetlerinle vedalaş! Yeni kıyafet ve yeni ruha hazır ol." dediler. Kabul etmeyince yere yatırıp üzerimdekileri parçalayarak tek tek çıkardılar.

Ağız içim, koltuk altım, saç, bacak arama baktılar. "Bunlar kader mahkûmu değil, bedel mahkûmu… Herkes hak ettiği ile karşılaşmalı. Burası 'iyi niyet cenneti' değil, zebanilere cennet kapısı açık olmaz. Bunlar da zaten 'cennetlik' değiller…" diyenler vardı.

İncinmiş, ürkmüş, örselenmiş, yaralanmış ve kanatılmıştım. Sorular boşlukta kalmış, efkârları alevler sarmıştı. Ellerim titriyor, dişlerim dudaklarımı kanatıyordu.

Yorgun, üzgün ve şaşkındım.

"Sana mı kaldı cennetlik ya da cehennemlik olmam?" desem de değişen bir şey olmayacağından susmayı yeğledim.

Aynı toprak üzerinde aynı iklimi yaşayan, aynı havayı soluyan insanlar arasındaki bu kalın ve zırva duvarı anlamak zordu.

Ön yargı ağır ve taşınması riskli bir yüktü. Anlamadan, tanımadan yargılanıyor, görmeden, sesimi dahi duymadan köreltiliyor, haksız yere insafsızca, hatta zalimce daraltılıyordum.

Bir dostumun "En büyük kötülük karşındakini ön yargı sahibi yapmaktır…" dediğini hatırlamıştım. "Ön yargıları yok etmek, atom çekirdeğini parçalamaktan daha zordur." diyenler de vardı.

Hiçbir şey kolayca çekip gitmiyordu hayatımızdan. Öncesinde ödenen bedeller avans gibi görünse de karşılığı gerçekleşmediğinde açıkta kalan bakiye, hayatımıza birer sıkıntı ve güdükleşme olarak düşüyordu.

Hüzünleri kadar gülüşleri de birbirine benzeyen bu insanları kimler, ne için böylesine kin ve nefretle donatarak kutuplaştırmış, ayrıştırmış, birbirine küstürmüştü? Oysa aynı toprak üzerinde gözlerimizi dünyaya açmış, aynı havayı solumuştuk. Aynı soğuğu yaşamış, aynı güneşle ısınmış ve aynı gökyüzüne bakmıştık.

Hep birlikte "Edirne'den Kars'a" demiş, Karadeniz'in horonu, Artvin'in tulumu ile coşmuş, Ege'nin zeybeği ile efelenmiş, Lorke'de tek beden olmuş, Çayda Çıra eşliğinde ritme girmiş, Hançer Barı'nda canları canımız saymıştık.

Nene Hatun, Gazi Ahmed Muhtar Paşa, Kürd İsmail, Bahri Bey ve Musa'nın torunuyduk. **İbrahim Hakkı ve Nazlı Baba sokaklarında büyümüş, Âşık Emrah ve Sümmani'nin dizelerinde içlenmiştik.**

Ayrı gayrı duvarı içimi acıtıyordu.

Acıya gülünüyor, eziyetle övünülüyordu.

Tebessümler sinsilikle sıvanmış, avuç terleri nefretten saklanır, merhametle buluşur olmuş; sevgi, merhamet, hoşgörü, akıl ve izan rafa kaldırılmış, katı kincilikler hasarlı kişiliklerde ürküten dışavurumlara dönüşmüştü.

"Bunlar da zaten cennetlik değil…" demek, cehalet ve hadsizlikti.

Neye göre "kader" ya da "bedel" mahkûmu olmuştum?

Üzgün, şaşkın ve bitkindim.

İşleri bitince beni ayağa kaldırdılar. "Bunu tatlı bir 'Hoş geldin' olarak kabul et. Dilini kilitle, gözlerini sınırla. Hayallerini sil. Adımlarını durdur, hırslarını yok et. Yani robot gibi olacaksın. Ne eksik kal ne de fazla… Denileni yap… İstenmeyenden uzak dur…" dediler.

"Hoş geldin" hiç de "Hoş" olmamıştı. Ayakta duracak hâlde değildim.

Üzerime zorla giydirdikleri mavi renk tek tip kıyafetle ite kaka cezaevi doktoruna çıkarıldım.

"Baş belalarından…" dediler.

Doktor, şikâyetim olup olmadığını sorduğunda "Var" dedim ve bedenimde duran ezik, morluk ve çürükleri gösterdim.

"Orada mı oldu?" sorusuna "Evet." yanıtını verdim.

Üzülmüştü.

Sorgu aşamasında göğüslerime tutulan sigara yanıkları, sulu kabuk bağlamışlardı. Bileklerim morluk ve çürük içindeydi. Diş etlerim iltihaplanmış, bacaklarım şişmiş, ayak tabanlarımda falaka ve çivili tahta üzerinde bekletilmekten dolayı doku kaybı oluşmuştu. Gözlerim küçülmüş, gözyaşları kirpiklerde kurumuş, dudaklar işkence etkisinden kararmıştı.

"Aynı toprak üzerinde aynı iklimi yaşayan, aynı havayı soluyan insanlar arasındaki bu kalın ve zırva duvarı anlamak zordu.

Hüzünleri kadar gülüşleri de birbirine benzeyen bu insanları kimler, ne için böylesine kin ve nefretle donatarak kutuplaştırmış, ayrıştırmış, birbirine küstürmüştü? Oysa aynı toprak üzerinde gözlerimizi dünyaya açmış, aynı havayı solumuştuk. Aynı soğuğu yaşamış, aynı gökyüzüne bakmıştık.

Kişilik, kimlik, edep, adap önemsizler arasına düşmüştü.

Yorgun, bitkin, üzgün ve mutsuzdum."

"*BERAAT*"; yaşamdan küçük bir kesitin hüzne bulanmış imgesi, reva sayılanın kuşatılmış vicdan yarası ve dibe vuran ahlak çürümesinin yalın bir görüntüsüdür.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5779-01-4